

De nachtwaker die te veel wist

Vervolg van pag. 7

„Mag ik... kan ik een pijp opsteken?” vroeg Jim. Albert draaide zich om. „Je gaat je gang maar.” Zenuwachtig tastte Jim naar zijn tabak. Hij dacht aan juffrouw Potter. „Er zijn nog andere manieren dan geweld,” had hij indertijd tegen haar gezegd. In theorie had hij gelijk, ja, maar in praktijk...

Hij zoog zijn longen vol rook, tot het hem duizelde. Misschien dat er in een van de laden van het bureau een wapen lag? Hij keek naar de drie mannen. Ze letten niet op hem. Langzaam liet hij zijn hand naar rechts glijden, trok de eerste lade open en liet zijn hand door de inhoud spelen. Hij voelde papier. Tweede la dan. Eveneens papier. Hij moest zich iets bukken om bij de derde la te komen toen Stephen opkeek. Met een paar snelle stappen stond hij naast hem, trok toen een voor een de laden uit het bureau, keerde ze om boven het tapijt. Papier dwarrelde naar alle kanten. De lege laden mikte hij in een hoek. „Als je nog meer van die fratsen uithaalt, zal ik je een toontje lager laten zingen, Jimmy, begrijp je?” zei Bill en hij wees op zijn pistool. „Wat gaan jullie straks met me doen?” vroeg Jim op eens; hij wist zelf niet waar hij de moed vandaan haalde dat onderwerp aan te snijden.

„Bang, hè?” Stephen boog zich naar hem over. Het leek of hij genoot van de angst in Jims ogen. „Maak jij je maar niet bezorgd hoor!” zei hij toen, grinnig-vriendelijk, „wij zijn geen moordenaars! Kijk, als je dat een beetje kalmeren kan, wil ik het je wel vertellen. Ken je „De Dubbele Witte Sleutel”? Nee? Nou, dat is een kroegje bij de haven. Daar gaan we straks met z'n allen naar toe en daar blijven we totdat ze ons komen halen. Ons, dat is dan Bill, Albert en mij. We nemen de benen met een schip, naar het buitenland. Voordat we vertrekken brengen we jou, laten we zeggen: buiten bewustzijn.” — hij grinsde bij de gedachte — „en als je wakker wordt, lig je ergens aan de rand van de stad. Tegen de tijd dat jij dan bij de politie bent, zijn wij allang verdwenen. Nou, studiebol, is dat een mooi plannetje of niet?”

In zijn eenvoud was het inderdaad een goed plan. Jim krampte zijn handen. Daar zat hij, in handen van drie inbrekers. Hij kende hun namen, hij kende hun plannen, hij wist waar ze hem en zichzelf schuil zouden houden — en doen kon hij niets. Hij keek op zijn horloge. Bijna twee uur. Hij werd moe en slaperig van dit zinloze zitten en staren. Hij greep een potlood uit een bakje en begon op een stukje papier te tekenen. Zijn gedachten dwaalden rond dat ene punt: wat kan ik doen? Hij krabbelde hokjes en vlakjes, arceerde ze streepje na streepje, versierde het geheel met krulletjes. Hij had waarschijnlijk nog urenlang wachten voor de boeg.

Na 'n paar minuten al ging hij helemaal op in de slangetjes, de lussen en de boogjes. Uit verveling ging hij daarna kruisjes tekenen en houten poppetjes. Het verstrooide zijn gedachten.....

Een grote hand sloeg midden in het papier. Stephen stond voor hem. „Wat doe je?”

Jim haalde onverschillig zijn schouders op. „Een beetje krabbelen, ik verveel me dood.”

Stephen keek naar het papier. „Een cursus tekenen zou je geen kwaad doen!” grinnikte hij. Het leek of hij op een idee kwam. „Draai dat vel eens om. Juist ja. En schrijf er nu op: „Wij laten ons niet onrechtvaardig behandelen”. Een beetje netjes, hoor!” Jim Clint gehoorzaamde; hij schreef het met zijn mooiste etalageletters.

„Bedankt!” lachte Stephen. „Als we weggaan, zullen we dat fijn aan de

kast hangen. Ze mogen best weten wie hun dit geflikt heeft. Een knappe jongen die ons nog krijgt!”

Op dat moment rommelde er een doffe gedempte knal en er spoot rook uit het boorgat in de brandkast. Albert blies de damp weg en keek wat de ontploffing van het staafje dynamiet teweeg had gebracht. Jim zag dat de voorkant van de safe was opengescheurd. Ze hadden hun doel bereikt. Albert zette een koevoet in het gat; er klonk gekraak en geknars; toen zwaaide de stalen deur open. Begerig schudde ze de inhoud van de honderden loonzakjes in de tassen. Het was in een paar minuten gebeurd. Ze begonnen alweer op te ruimen en keken voor het laatst alles nog eens na. Jims handen werden gebonden en het stuk pleister werd weer op zijn mond geplakt. Hij zag nog hoe Stephen het vel papier tegen de safe zette, toen hoorde hij iets door de lucht suizen. Het volgende ogenblik werd alles zwart.

HET bonsde in zijn hoofd en zijn ogen waren zwaar. Moeizaam probeerde hij om zich heen te kijken. Hij lag op een bed; voor hem stond Stephen. Bill en Albert lagen languit in een paar wrakke stoelen.

„We hebben je voor alle zekerheid maar even buiten westen geslagen, Jimmie,” legde de voorman vriendelijk uit, „je mocht later eens de chauffeur herkennen, nietwaar?” Met veel moeite keek Jim op zijn horloge. Het was bijna acht uur. Buiten scheen de zon. „Hoelang ben ik al hier?” vroeg hij.

„Oh, pas een paar uur,” zei Albert geringschattend. Hij zag Jims blikken door het kamertje glijden. „De deur is afgesloten hoor.”

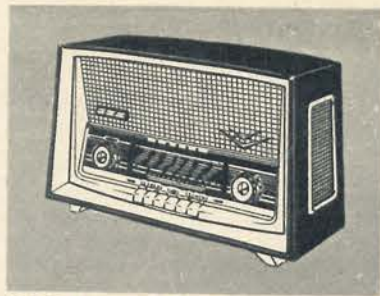
Beneden zich hoorde Jim het lawaai van geroezemoes van een café; dit moest dus het kamertje in „De Dubbele Witte Sleutel” zijn. Hij zuchtte. Het enige dat hij kon doen, was afwachten — en hopen. Hij schoot overeind toen hij een sirene hoorde. En nog een, en nog een. Stephen, Albert en Bill liepen geschrokken heen en weer, gluurden schichtig op straat. Jim hoorde auto's stilhouden. „Politie!” gilde Albert, maar het was al te laat. Er dreunden voetstappen op de trap en er werd hevig op de deur gebonsd. Toen volgde een gekraak en politiemannen stortten de kamer binnen. „Een heel knap staaltje, mister Clint,” zei de inspecteur bewonderend, „ik maak u wel mijn complimenten.”

Jim Clint weerde af. „Het was zuiver geluk, inspecteur. Ik ben in ieder geval blij, dat u mijn boodschap hebt kunnen ontcijferen.” De ogen van Stephen werden groot. „Complimenten? Ontcijferen?” stootte hij uit. „Dat is onmogelijk! Die onderkruiper kan ons niet hebben verraden. Er stond niks geschreven op dat papier, alleen wat krabbelletjes en een paar tekeningen.”

Er trok een glimlach over het gezicht van Jim Clint. Hij dacht aan de grote ogen, die juffrouw Potter vanavond zou opzetten. „Er zijn andere manieren dan geweld,” had hij altijd beweerd. Hij had dus toch gelijk gekregen. En misschien dat hij haar nu eindelijk zou durven vragen.....

Hij wendde zich tot Stephen. „Vanacht zei je toch, dat ik nodig eens een cursus in tekenen moest volgen, niet?”

„En wat dan nog?” De voorman brulde het bijna uit. Jim lachte. „Ik kon eigenlijk best nog eens op een tekencursus inschrijven,” mompelde hij bedachtzaam. „Maar wat die krabbelletjes en krulletjes betreft: wel eens van stenografie gehoord, Stephen? Het is zo gemakkelijk om er een boodschap mee over te brengen, die niet iedereen kan lezen!”

ERRES RADIO KY 595

Uiterste verfijning van vormgeving en techniek. Een voorname, elegante haute couture lijn f. 288.-

ERRES, JUMBO STOFZUIGER

In de vorm ligt zijn kracht. Dóór zijn unieke vorm een 2½ x grotere stofverzamelruimte en een enorm zuigvermogen f. 142.50

ERRES, PLUBO WASHMACHINE

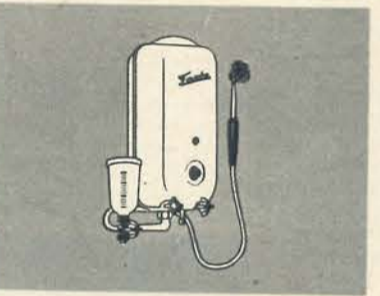
Een waar sieraad in Uw keuken. De bijzondere constructie van de ERRES wasbeweger zorgt dat het wasgoed onder en boven gewassen wordt f. 340.-

INVENTA „FAIR LADY” GASFORNUIS

Kook, bak en braad met meer plezier... op de nieuwe Fair Lady. Speciaal ontworpen voor de moderne keuken f. 230.-

Hoe R.S. STOKVIS
het leven van de moderne
familie Bijdetijd
kan „verlichten”....

FASTO N. 1200 EN FASTO-DISH

Fasto geiser: heet en warm water in een wip. f. 169.50

Fasto-dish vaatwasser: de ideale oplossing van het dagelijkse afwasprobleem f. 55.-

R.S. FIETSEN

RS fietsen, fantastische fietsen. Keuze uit ruim 20 modellen in prachtige kleuren-combinaties. Prijzen vanaf f. 149.50

SOLEX DE LUXE

SoleX, de enige bromfiets die trouw bleef aan het veilige principe van „fietsen zonder trappen” f. 375.-

RAP BROMFIETSEN

Muurvaste wegligging door speciale stuurdemper. Keuze uit 4 prachtige modellen en vele kleurencombinaties, geheel compleet vanaf f. 599.-

R.S. Stokvis & Zonen N.V. Afd. Publiciteit, Rotterdam zendt U op aanvraag gratis het geestige boekje „De Vrolijke Keuken”, humoristische avonturen en belevenissen in het huishouden; onder redactie van Annie M. G. Schmidt, met medewerking van Simon Carmiggelt, Henri Knap, Martie Verdenius, Mies Bouwman e.a.

60012 C